

Kirkonpalmelija

2
2007

Monta yhdistystä ja yhteiset tavoitteet

Seppo Pyykkönen
Puheenjohtaja
Kirkonpalvelijat ry

On ollut mielenkiintoista lukea keväällä ilmestynyttä SVTL:n 50-vuotis juhlakirjaa. Liiton luottamushenkilöt, työntekijät ja yhteistyökumppanit kertoilevat omasta työstään ja tehtävistään SVTL:n 50-vuotistaipaleelta. Meidän on muistettava, että oma yhdistyksemme Suomen ev.lut. Kirkonpalvelijayhdistys silloiselta nimeltään, oli erittäin aktiivisesti mukana perustamassa SVTL:ää.

Varsinkin virka- ja työehtojen luominen kirkkoon 1975 ja keskustelut sitä ennen ovat olleet monesti hyvinkin vauhdikkaita.

1980-luku oli sitten kiivasta itseenäistymisen aikaa, tavoiteltiin liittona itsenäistä sopimusoikeutta, neuvotelutoiminnan yksinkertaistamista, aktiivisempaa otetta kirkkopoliitti-

sessä keskustelussa, SVTL:n profiiliin nostamista. Nämä ja monet silloiset tavoitteet ovat toteutuneet, kiitos ennen kaikkea liiton hallinnon ja jäsenkunnan yksituumaisuuden. Liiton toimihenkilöt ovat hoitaneet tehtäviään erittäin idearikkaasti ja viisaasti.

Kaikkien näiden toimenpiteiden ja viime vuosien yhteistyön SVTL on tasapuolisesti pystynyt edistämään jäsentensä palkkausta, palkkaussuhteen ehtoja ja korottamaan SVTL:n imagon kirkon alojen liitoista korkeimmalle. "SVTL perustaa toimintansa jäsentensä arvopohjalle. Päätöksenteko perustuu parhaaseen olevaan tietoon ja hyvälle hallinnolliselle käytännölle", kuten juhlakirjamme loppulauseena lukee.

Tämän hetken kuumin asia palkkausudistus kirkossamme, etenee seurakunnissa omalla painollaan. Tehtävänkuvaukset on ehkä tehty ja nyt keskustellaan vaativuusryhmistä ehkäpä tärkein aihe opinto- ja koulutuspäivillämme.

Tervetuloa Savonlinnaan

Seppo Pyykkönen

Hyvää kesää ja rentouttavaa lomaa teille kaikille.

tilanteisiin ja kysymyksiin. Samalla kertoo näissä kohtaamisissa ihmisiä koskettavaa sakraalimaailmaa (jumalanpalveluselämä, toimitukset, rukous jne.) kirkonpalvelijan työn kautta, koska luterilaisen työetiikan käsityksen mukaan työn tarkoitus on kirkastaa Jumalaa.

Kirkonpalvelijan eräs peruskysymyksistä lienee siinä, riittääkö minun uskoni siihen tehtävää, johon seurakunta on minut valinnut ja toisaalta miten minun pitäisi tämä ottaa huomioon esim. silloin, kun vietän vapaa-aikaani. Näitä kysymyksiä on tarkoitus käsitellä tarkemmin kirkonpalvelijat ry:n opinto- ja koulutuspäivillä Savonlinnassa 26.6.2007.

Keijo Toivanen
Sielunhoidon ja työnhajauksen
opettaja
Sisälähetysseuran oppilaitos
Pieksämäki

Kirkonpalvelijan spiritualiteetti

Mitä spiritualiteetti tarkoittaa ?

Spiritualiteetti terminä kiinnittää huomion hengelliseen elämään. On siis kysymys siitä, miten usko vaikuttaa ihmisessä ja miten hän reagoi siihen. Miten tämän pitäisi näkyä kirkonpalvelijan työssä riippumatta siitä, millainen työnkuva kirkonpalvelijalla on?

Vastaus tähän kysymykseen löytyy kristillisestä ihmiskäsityksestä ja etiikasta, jolloin spiritualiteetin keskeisenä ajatuksena on palveleva ja itsensä likoon paneva rakkaus. Tämä ajatus käy selkeästi ilmi myös kirkonpalvelijan eettisistä ohjeista, joissa todetaan mm. " lähimmäisenrakkaus

edellyttää, että kirkonpalvelija näkee jokaisen ihmisen ainutlaatuisuuden ja arvon Jumalan kuvana. Samalla hän kantaa vastuuta toisista ihmisistä, varsinkin heikoimmista."

Kirkonpalvelija profaani- ja sakraalimaailman palveluksessa

Kirkonpalvelijan kutsumus ja usko (spiritualiteetti) joutuvat aika ajoittain koettelee profaani- ja sakraalimaailman välisessä jännitteessä. Profaanimaailma tarkoittaa työn tekemistä näkyvässä maailmassa, arjessa, jossa kirkonpalvelija palvelee ihmisiä (esim. surevat) heidän hakiessaan apua ja neuvoja monenlaisiin elämässä vastaan tulleisiin

Ensimmäinen nimeltä tuntemani suntio

Lapsuuteni Tampereen seurakunnassa olin jäsenenä viisitoista, nuoruuteni seurakunnassa seitsemän vuotta. Kävin ahkerasti kirkossa. Silti en kummastakaan osaa nimetä yhtään suntiota. Minulla tämä kaupunkisuntioiden läheinen tunteminen alkoi vasta 1960-luvun lopulla, kun itse papiksi tultuani pääsin Lauttasaareissa Reinikaisen Eikan ja Laimi-Inkeri Talarin työtoveriksi.

Maalla oli toisin. Pajusen Toivon tietysti tunsin, jo ainakin viisivuotiaana. Siihen oli kaksi selvää syytä.

Ensinnäkin hän asui meillä joitain viikkoja, kun käteväenä rakentajana oli tekemässä kotiini lisätilaa. Mutta yhtä suuri syy tähän tuntemiseen oli se, että Nakkilassa seurasin hänen erilaisia toimiaan suntiona.

Pojan silmillä näytti kuin Toivo kolehtia kerätessään olisi ryhdik-

kydessään ollut jopa taaksepäin kallellaan. Vaikka hän muutoin jumalanpalveluksessa oli vakavista vakavin, saattoi hän kolehtia kerätessään iskeä nuorelle miehelle silmää.

Varhaisin varma muistoni on se, kun Toivo Ruhaden kylän Puontin pihalla lankkuperällä istuen veisasi vanhan isännän muistotilaisuudessa "Purjeisiin tuulta anna, mua kannan meren yli mailleni".

Kun seurakuntaan tuli viisikymmenluvun puolivälissä kirkkoherraksi Paavo Kattelus, tuntui kuin Toivon merkitys olisi entisestään korostunut. Näytti siltä kuin suntio olisi ollut avainhenkilö siioninvirsiseuroissa ja herättäjäjuhlmatkoilla.

Myös Toivon puoliso, jota en koskaan kuullut kutsuttavan hänen etunimellään, oli kirkonpalveluskuntaa, kaiketi tuntipalkkaisena siivouksen ja hautausmaan tehtävissä. Hän antoi aihetta ainoaan minun korviini tulleeseen.

Sankarihautausmaalle tuli muistomerkki, jonka isot, litteät hahmot poikkesivat tutusta Waino Aaltosen ja Kalervo Kallion esitystavasta. Rouva Pajunen oli toverinsa kanssa kon-

tallaan kunnostamassa hautaa, kun hän antoi patsaasta arviointinsa: "Eis sunkka enkelit tommossi oi!"

Palaute meni nopeasti perille. Kuvanveistäjä sattui seisomaan lausunnon antajan takana ja kysyi: "Voisiko rouva ystävällisesti kertoa, millaisia enkelit sitten oikein ovat!" Rouva kumartui entistä alemmas ja laitto työkalunsa tiuhaan liikkeeseen.

Toivo Pajunen oli palvelemassa myös silloin, kun hänen kirkossaan oivalsin Herran huoneen pyhyiden ja Jumalan kirkkauden läsnäolon siinä kansansa keskellä. Tämän suntion palvelutyö liittyi minun lapsen näkökulmastani irrottamattomasti elämän syvimmän salaisuuden ja suurimpien lahjojen yhteyteen.

Siksi, odottaessani iloiten kohtaamisia Toivo Pajusen nykypäivän työtovereiden kanssa kesäisessä Savonlinnassa, omistan tämän tervehdyksen elämäni ensimmäiselle nimeltä tietämälleni kirkonpalveluskunnan jäsenelle.

Simo S. Salo
Mikkelin tuomiorovasti

Juhannuspäivä
(Johannes Kastajan päivä)

TIEN RAIVAAJA

"Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani", sanoo teidän Jumalanne. "Puhukaa lempeästi Jerusalemlle ja kertokaa sille, että sen pakkotyö on päättynyt, että sen syllisyys on sovitettu, sillä kaksin verroin on Herran käsi sitä kurittanut kaikista sen synneistä." Ääni huutaa: - Raivatkaa autiomaahan Herralle tie (Tasoitakaa yli aron valtatie meidän Jumalallemme! Täytyyköot notkot, alentukoot huiput, mäet madaltukoot, vuorten louhikot tasoitukoot! Herran kunnia ilmestyy, kaikki saavat sen nähdä. Näin on Herra puhunut. Jes. 40:1-8.

Kirkonpalvelijat ry onnittelee

Kirkon alojen ammattijärjestöä

SVTL ry:tä

50-vuotis taipaleesta

Taivaan Isän siunausta ja varjelusta liitollemme nyt ja tulevaisuudessa.

Kirkonpalvelijat ry:n hallitus

Jumala on minun linnani

Kyrönsalmen virran kalliosaaressa seisoo luja linna. Se on tuonut turvaa rauhattomalla rajalla jo yli puolen vuosituhatvuotisen ajan. Tosin lähes kahteensataan vuoteen sillä ei ole enää ollut alkuperäistä sotilaallista merkitystä. Viime aikoina se on ollut lähinnä muistomerkinä menneiltä ajoilta, turistikohteena ja oopperajuhlien näyttämönä.

Mutta vieläkin ihminen tarvitsee turvaa. Vieläkin me joudumme olemaan kahden valtakunnan rajalla, rauhattomuuksien ja taistelujen keskellä. Vihollisuudet jatkuvat Jumalan valtakunnan ja maailman välillä. Mistä ihminen löytää levon ja turvan?

Psalmin kirjoittaja on löytänyt turvan Jumalassa. Hän sanoo: Jumala on minun linnani. (Ps. 59:10) Mekin saamme sanoa näin. Hänen turviinsa saamme paeta, kun vihollinen lähestyy, kun tarvitsemme lepoa, kun tarvitsemme lääkitystä taistelussa saamiimme vammoihin.

Olavinnin isännöys on vaihtunut vuosisatojen aikana useampia kertoja. Linna on kärsinyt pommituksista, tulipalosta ja ankaran poh-

joisen ilmaston vaikutuksesta. Se ei ole enää ulkoasultaan sellainen kuin mahtavuutensa parhaimpina päivinä. Mutta se linna, jonka Jumala tarjoaa omassa persoonassaan meille turvaksi, on luja ja muuttumaton. Jumala ei rajoita olemassaoloaan rakennuksiin; hän on kaikkialla. Missä tahansa ihminen kääntyy hädässään tai illossaan Jumalan puoleen, siellä Jumala on hänelle linna ja turva.

Kaikki eivät kaipaa erityistä jumalanpalveluspaikkaa. "Nyt metsä kirkkoni olla saa" laulamme vanhassa laulussa. Mutta erityisesti hädän hetkinä ja juhlan ja kiitoksen aikoina Jumalan kansa on halunnut tulla yhteen. Tähän tarkoitukseen on rakennettu kirkkoja. Kirkkoarkkitehtuurilla on vanhastaan haluttu ilmentää Jumalan suuruutta. Kirkoista on rakennettu linnamaisia, ja jotkut kirkot ovat todella toimineet myös fyysisinä turvapaikkoina ihmisille. Tänään suomalaisista kirkoista haetaan kuitenkin enemmänkin sielun pelastusta ja turvaa, sielun ravintoa, lääkitystä sielun haavoihin, aseita elämän taiteluihin. Siispa kirkkoja vieläkin tarvitaan.

Tarvitaan myös kirkonpalvelijoita, suntioita, jotka eräänlaisina linnanvouteina pitävät huolta siitä, että kirkot ovat kunnossa ja palvelevat tarkoitustaan. On suurta olla Kuninkaan palveluksessa!

Tervetuloa viettämään Kirkon palvelijoiden Kesäpäiviä Savonlinnassa!

Erkki Kosonen
Savonlinna-Säämingin
seurakunnan vt. kirkkoherra

Suntion ammattitutkinnon suorittaneet

Sisälähetysseuran oppilaitoksesta valmistuivat seuraavat suntion ammattitutkinnon suorittaneet 29.5.2007.

*Hämäläinen Mirja Anneli, Varkaus
Hänninen Tarja Marita, Kangaslampi
Inkinen Maija Leena, Lohja
Karhu Voitto Heikki, Puolanka
Karppi Sanna Marjatta, Iloantsi
Kurvinen Minna Johanna Marketta, Suomenniemi*

*Mertaniemi Taimi Marja-Liisa, Vesanto
Mönkkönen Antti Kalevi, Kuopio
Paasikivi Yrjö Johannes, Kokkola
Pehkonen Eero Juhani, Kontiolahti
Pietarinen Eija Helena, Maaninka
Saraste-Savimäki Petra Annikka, Hämeenlinna
Takala Mari Johanna, Tornio*

Kirkonpalvelijat ry:n VUOSIKOKOUS

pidetään 26.6.2007 klo 18.30 Savonlinna-Säämingin seurakuntakeskuksessa, Kirkkokatu 17, Savonlinna.

Esillä sääntömääräiset asiat ja yhdistyksen puheenjohtajan valinta jäljellä olevalle kaudelle 2008 loppuun.

Kirkonpalvelijat ry:n hallitus
Seppo Pyykkönen puh.johtaja
Kari Hartikainen sihteeri

Tervetuloa Savonlinnaan

Näin juhannuksen alla, luonto on kauneimmillaan rakkaassa kotimaassamme. Me kirkonpalvelijat saamme nauttia vehreästä kukkivasta luonnosta kimaltelevine järvenselkineen. Niitä täällä Etelä-Savossa riittää.

Kun me kirkonpalvelijat kokoonnumme 26.–27.6 Savonlinnaan opinto- ja koulutuspäiville, niin toivottavasti aurinkoinen Saimaan ympäristö näyttää silloin parhaat puolensa.

Olavinlinna on ollut yksi ratkaisun paikoista, kun Suomea on jouduttu puolustamaan menneinä vuosisatoina. Viime sotien päämajakaupunkina taas toimi Mikkelä.

Savonlinnassa on tuomiokirkko, muttei tuomiokapitulia, joka sijaitsee Mikkelissä kuten myös nykyinen tuomiokirkko. Savonlinnan hiippakunta perustettiin 1897. Savonlinnasta tuomiokapituli siirrettiin 1924 Viipuriin, jossa tuomiokirkko tuhoutui talvisodassa 1940. Vuonna 1945 tuomiokapituli siirtyi Viipurista Mikkelisiin.

Olavinlinnan paksujen muurien sisällä liikkuessamme tunnemme voi-

makkaana historian lehtien havinan ja ennen kaikkea sen suuren Jumalan varjeluksen, joka on ollut kirkkomme ja sen palvelijoiden suojana alusta asti. Meillä kirkonpalvelijoilla on eturivin paikat seurata evankeliumin eteenpäin menemistä. Eteenpäin se on aina mennyt ja tulee menemään. Ristin tie on aina ollut kivinen, mutta aina vaikeudet on voitettu. Kaikkivaltiaalle Jumalalle mikään ei ole mahdotonta.

Toivon Jumalan varjelusta ja siunausta näille meidän opinto- ja koulutuspäivillemme Savonlinnassa. Utta ja arvokasta tietoa työmme hyväksi on tulossa.

Tervetuloa auringossa kimaltelevan Saimaan rannalle Savonlinnaan.

**Juhlatoimikunnan puolesta
Arvo Katajamäki
puheenjohtaja**

Kirkkopedagogiikan tienviitat

Kirkkopedagogiikka on ohjattu prosessi, jossa vierailija kutsutaan kohtaamaan tunnetasolla se, mitä hän näkee. Vierailijasta itsestään tulee olennainen osa ymmärtämisen prosessia sen sijaan, että hän jättäytyisi passiiviseksi tarkkailijaksi.

Kirkkopedagogiikan ytimessä on kolme perusasiaa: vuorovaikutteinen viestintä, aika ja kiireettömyys sekä hengellinen ulottuvuus eli spirituaaliteetti. Kirkkopedagogiikan peruspyrkimys on luoda suhde ja

vuorovaikutus vierailijan ja sen välille, mitä hän näkee. Pyrkimys suhteen syntymiseen merkitsee sitä, että vierailijoita ei "viedä kiertueelle". "Kiertue" sisältää ajatuksen aktiivisesta oppaasta ja passiivisista turisteista.

Kirkkopedagogiikan valttina on kiireettömyys. Aikatauluista hätäilevien suorituspaineeet lasketaan pihalle. Näkemisen laatu korvaa määrän. Vähemmän on enemmän. Kirkkovierailuissa ovat muodostuneet äärim-

mäisen tärkeiksi kokemus hitaudesta ja siitä, että löydetään oppimisen leppoisuus.

**Tiina Kangasmaa, kouluttaja
Seurakuntien Lapsityön
Keskus**

Tiina Kangasmaa pitää aiheesta luennon opinto- ja koulutuspäivillämme Savonlinnassa tiistaina 26.6.

Keskiaikaisten kivikirkkojen paloja Suomessa

Viimeisten 21 vuoden aikana on Suomessa tapahtunut kolme keskiaikaisiin kivikirkkoihin kohdistunutta tuhopolttoa, viimeisimpänä Porvoon entisen kaupunginkirkon palo kulu- van vuoden toukokuussa.

Esitelmän tarkoitus on etsiä syitä Suomen keskiaikaisten kivikirkkojen tulipaloille keskialjalta nykypäiviin asti. Näin yritetään sijoittaa tuhopoltot laajempaan historialliseen yhteyteen. Kirjoittaja on kerännyt kirkkopaloja koskevaa aineistoa tohtorinväitös- kirjaansa (1994) varten seuloakseen säilyneiden rakenteiden joukosta dendrokronologisesti ajoituskel- poiset. Hän on analysoinut kaikki kirkot ullakoiltaan, joiden päädyissä palot näkyvät kivipinnan muutoksi- na. Erilaiset historiatutkimukset ovat antaneet mahdollisuuden täsmentää paloajankohdat.

Kivikirkkoa alettiin Suomessa keskialjalla rakentaa 104 paikassa. Ensimmäisessä vaiheessa tämä ta- pahtui muutamalla paikkakunnalla Ahvenanmaalla noin vuosien 1270 ja 1400 välisenä aikana, toisessa noin vuosien 1420 ja 1560 välillä Suomen mantereella, mihin valtaosa kivikirkkoista nousi. Varsinainen juma- lanpalvelustila saatiin rakennetuksi 86 paikalla.

Laaja ja tuhoisa (vähintään kaik- ki vesikattorakenteet) tulipalo on Suomessa kohdannut 36 kivikirk- koa, suhteellisesti eniten Varsinais- Suomessa ja Karjalassa. Moni kirkko on palanut useammin kuin yhden kerran. Tulipalojen syyt voi jakaa neljään ryhmään, jotka ovat sala- ma, varomaton tulenkäsittely, so- dan ajan tuhopoltto ja rauhan ajan tuhopoltto.

Kirkon sisällä alkaneita paloja on yllättävän vähän ottaen huomioon kirkonmenoissa käytetyn avotulen (erityisesti kynttilät!) määrän. Tyypin VT2 palot ovat alkaneet joko läm- mitysjärjestelmän tai sähköjohtojen vioista.

Museovirastossa työskennellyt ja sittemmin Suomen Akatemiassa laa- jaa kirkkotutkimushanketta johtanut Markus Hiekkänen on Helsingin ja Turun yliopistojen dosentti taidehis- torian, arkeologian ja käytännöllisen teologian tieteenaloilla. Suomalai-

sen Kirjallisuuden seura julkaisi pari kuukautta sitten hänen käsikirjansa *Suomen keskiajan kivikirkot*, joka on jatkoa hänen palkittujen ja laajaa keskustelua herättäneisiin teoksiin- sa keskiajan kivikirkkojen ajoituk- sesta (1994) ja käytöstä keskialjalla (2003). Kirjoittajan kokonaisnäkemys on mullistanut keskiajan kirkkojen tutkimuksen.

Hiekkänen työskentelee tällä het- kellä Helsingin yliopiston taidehis- torian laitoksella.

Tiekirkkojen ketjussa on tänä kesänä 267 kirkkoa

TIEKIRKKO

Toisenlaiset taukopaikat avasivat ovensa taas kesäkuussa

Tiekirkkojen ovet avautuivat 10.6. matkailijoita varten jo 14:n kerran. Kesäisessä Suomessa matkustaessa näkyy teiden varsilla tiekirkkoista kertovia liikennemerkkejä. Merkkejä seuraamalla löytää perille tiekirkkoon missä päin Suomea ikinä liikkukaan. Tiekirkkoon kannattaa astua sisään ja tutustua toisenlaisen taukopaikan ainutlaatuisen tunnelmaan.

Tiekirkkoilla on matkailijalle paljon annettavaa. Kirkot kertovat tarinaa menneestä ajasta ja nykyhetkestä.

Niissä voi perehtyä historiaan, kuva- ja rakennustaiteeseen sekä pysähtyä pohtimaan elämää ja uskoa. Jo itse kirkkotilan hiljaisuus puhuttelee. Jokainen kirkko on erilainen, mutta sanoma on sama ja muuttumaton. Se kertoo, että Jumala haluaa olla läsnä ihmisen elämässä.

Tiekirkkotoiminta alkoi Suomessa 1990-luvun alkupuolella Oulun hiippakunnassa. Saksasta lähtenyt idea avointen ovien kirkosta on vuosien mittaan saanut siivet. Toiminnassa oli aluksi mukana muutama pohjoisen Suomen kirkko. Tänä kesänä tiekirkkoja on ketjussa mukana jo 267.

Tiekirkot juhlistavat tänä kesänä Mikael Agricolan juhluvuotta. Agricolan kuolemastaan tulee tänä vuonna kuluneeksi 450 vuotta. Agricola oli paitsi suomen kirjakielen isä myös tärkeä rukouksen opettaja.

Tiekirkko tarjoaa matkailijalle ar kitehtuurin lisäksi oppaan palvelut, käymälän ja mahdollisuuden hiljentymiseen. Jotta kirkko pääsisi mukaan Tiekirkko-luetteloon, suosituksena on, että se olisi auki 10.6.–20.8. klo 10–18, mieluiten päivittäin.

Lisätietoja Tiekirkkoista ja niiden aukioloajoista: www.kirkkopalvelut.fi/tiekirkko

Kirkon alojen ammattijärjestö SVTL ry – 50 v.

50-vuotisjuhlan ekumeeninen jumalanpalvelus pidettiin Kallion kirkossa Helsingissä pe 8.6.2007 klo 11.00.

Kirkonpalvelijat ry:n varapuheenjohtaja Kaarina Yli-Somero oli yhtenä neljästä saarnaryhmässä, muut olivat piispa Mikko Heikka, Jan Edström ja Aino Nenola.

Ortoksisen litanian suorittivat isä Heikki Huttunen, yli diakoni Juha Lampinen ja lauluryhmä.

Siunattiin leipää viiniä, öljyä, vehnänjyviä ja muita maan hedelmiä. Rukouksessa muisteltiin sitä, kuinka kaksi kalaa ja viisi leipää riitti tuhansille, kun Jeesus kiitti, siunasi ja jakoi ne. Litania toi saman siunauksen ja haasteen siihen osallistuneille ja oli samalla yhteyttä varhaisen kristinuskon agape- eli rakkauden ateri-

aan. Kahdentoista jäsenyhdistyksen edustajat jakoivat litaniasa siunatut

maan hedelmät kaikille kirkon ulko-ovilla.

Savolaiset bussilla Helsinkiin juhlimaan

Kun savolaiset lähtivät Kirkkonalojen ammattijärjestön SVTL:n 50-vuotisjuhlaan. Jääskeläisen Auton bussi starttasi Kuopiosta pe 8.6. klo 4.30 mukanaan 15 lastenohjaajaa, 3 seurakuntasihteerä ja 1 suntio. Juhliin osallistuvaa väkeä nousi kyytiin Varkaudesta, Jorjoisista, Juvalta ja viimeiset sankarit Lahdesta.

Saavuimme Helsinkiin klo 10.00 jälkeen ja hellettä oli. Järjestäydymme Hakaniemen torille kulkueeseen ja lähdimme matkaan klo 10.45 kohti Kallion kirkkoa. Kulkuetta johti "isomies" puheenjohtaja Matti Löppönen. Kulkueen edellä ajoivat moottoripyöräpoliisit, tunsimme itsemme tärkeiksi. Kulkueessa oli eri ammattialojen edustajia, parhaiten erottuivat värikkäitä huivejaan heiluttelevat lastenohjaajat ja kuuma oli.

Reippaasti saavuummekin Kallion kirkkoon, jossa ekumeeninen juhlijumalanpalvelus alkoi. Kirkonpalvelijat olivat kolehdinkerääjinä, yhdistyksemme varapuheenjohtaja Kaarina Yli-Somero oli myös saarnaryhmässä puhumassa.

Jumalanpalvelus päättyi ortodoksiseseen litaniaan, jossa siunattiin "maan antimia" ja rukoiltiin kahdeltoista jäsenyhdistykselle siunausta ja varjelusta tulevaan aikaan.

Kirkkokahvittelun lomassa tavattiin tuttuja ja vietettiin aikaa kirkonmaellä. "Matkanjohtajana" olin suunnitellut Helsingin kiertoaajelua kahvien jälkeen ja tämä herättikin kiinnostusta, bussi täyttyi ääriään myöten ja kuuma oli.

Kiertoaajelulla kävimme presidenttiemme virka-asuntojen lähettävillä ja katselimme kauniista Helsingistä. Oppaaksi kiertoaajelulle ilmoittautui

Linja-autossa ompi tunnelmaa.

Tarja, hyvä niin, en olisi osannut kertoa kaikkia nähtävyyksiä asiallisesti. Poistuimme kuumasta bussista vapaalle ennen laivanlähtöä Länsisatamasta.

Porukka hajaantui Helsingin keskustaan pariksi tunniksi, teimme tuttavuutta eri kirkkonalojen ammattilaisten kanssa. Laivaliput saatamme odottelimme laivaanpääsyä ja kuuma oli edelleen. Laivalle tuli suoraan myös risteilylle osallistujia, jotka eivät osallistuneet jumalanpalvelukseen. M/S Galaxy lähti satamasta klo 18.30 kohti Tallinnaa.

Illallinen buffetissa alkoi heti laivan lähdettyä. Yhteistyökumppaneihimme tutustuimme myöhemmin illan aikana. Noin 300 henkilöä sekoittui muuhun risteilyväkeen, jäimme kaipaamaan yhteistä tunnusta tai merkkiä rintapieleen.

Lauantai-aamuna lähdimme virkeinä ja reippaina Tallinnaan kävelylle. Kävimme shoppailemassa kotiin viemiset. Vähän haikeilla mielin palailimme laivaan ja paluumatkalle pääsimme klo 13.30. Yhteinen

lounas buffetissa antoi uutta intoa lähteä tutustumaan laivan "nähtävyyksiin".

Helsingin terminaaliin saavuumme n. klo 16.45. Meidän savolaisten bussi täyttyi, odottelimme viimeisiä tulijoita kyytiin ja matkamme kohti "sisämaata" alkoi. Minulle "matkanjohtajana" tuli hetkellinen herpaantuminen kun kaksi matkustajaamme soittivat, että kiva olisi päästä myös kyytiin. Teimme rivakan käännöksen ja haimme helpottuneet matkustajat kyytiin satamasta ja bussissa oli kuuma. Kysyinkin, onkohan kaikki nyt mahdollisesti kyydissä.

Lahtelaiset jätimme ensimmäisenä pois kyydistä ja suunnistimme kohti sisämaata. Kuopiossa olimme puoliltaöin onnellisina. Bussia ohjasi virkeä ja tuttavallinen Tommi Suhonen.

Haluan kiittää teitä kaikkia bussissa olleita riemukkaasta matkasta. Teitte siitä olemuksellanne ikimuistoisen.

"Matkanjohtaja KariPekka"

Matti Löppönen ristin viejänä.

Kulkue järjestäytyy, kuvassa mm. yhdistyksen lippu.

Kuopiolaiset lastenohjaajat vilkuttavat värikkäitä huivejaan.

Kulkue Kallion kirkolle.

Kirkkokahvien jälkeen oli vapaata aikaa ennen laivalle lähtöä. Kuvassa Sisko, Mirja, Tarja Kari ja Seppo.

Kaunis päivä Tallinnan vanhassa kaupungissa. Kuva Raatihuoneen torilta.

Kirkossa puhutaan

KIRKKO

Sanalla *kirkko* (kr. *kyriakee*, Herralle kuuluva, Herran oma) on useita merkityksiä. Laajasti ymmärrettynä kirkko on maailmanlaaja kristillinen yhteisö, universaali Kristuksen kirkko, jonka jäseniksi tullaan kasteessa. Katekismuksen (1999) mukaan Pyhä Henki kokoaa kristillisen kirkon ja tekee sen pyhäksi. Kirkko, kristillinen seurakunta, on armahdettujen syntisten yhteisö, joka luottaa Jumalaan ja jossa Pyhä Henki herättää uskon ja rakkauden.

Kristinuskon mukaan kirkko on Kristuksen ruumis ja Kristus itse on sen pää (Ef. 1: 22-23). Kirkon perustaja ja ylläpitäjä on Jumala itse. Kirkko on siellä, missä julistetaan Jumalan sanaa ja jaetaan sakramenteja.

Kirkon jäsenyys alkaa kasteessa, Nikean uskontunnustuksen mukaan Kristuksen valtakunnalla ei ole loppua. Kristuksen valtakunta on läsnä jo tässä todellisuudessa hänen kirkossaan.

KANSANKIRKKO

Kansankirkko on suomalaisessa kielenkäytössä nimitys Suomen luterilaiselle kirkolle, johon kansan ylivoimainen enemmistö kuuluu. Termi ei tarkoita *valtioneirkkoa*, vaikka suuretkin viestimet erheellisesti käyttävät sanoja synonyymeina.

Kansankirkko on teologinen ja aatteellinen iskusana, joka on voimakkaasti muokannut kirkon omakuvaa ja sen käsitystä tehtävistään yhteiskunnassa. Ajatus kirkosta nimenomaan kansankirkkona kehittyi satakunta vuotta sitten yhteiskunnan ja maailmankuvan voimakkaasti muuttuessa ja samalla maallistuessa.

KARISMAATTISUUS

Karismaattisuus saapui Suomen ev.lut. kirkkoon 1900-luvun loppupuolella. Karismaattisuus korostaa Pyhän Hengen merkitystä ja vaikutusta. Tilaisuudet ovat tunnevoimaisia – Jumalaa ylistetään usein käsiä kohottamalla ylistyslaulujen aikana. Monet kaatuvat, kun heidän puolestaan rukoillaan.

Karismaattisuus korostaa armolahjoja. Pyhän Hengen antamia armolahjoja ovat esim. kielillä puhuminen, profetoiminen, sairaiden parantaminen ja sairaiden puolesta

Kirkkoa teologisesti pohtivaa oppiainetta kutsutaan *ekkesiologiaksi*. Sen tutkimuskohteita voivat olla esim. jonkun kirkkokunnan tai yksittäisen teologin kirkko- ja seurakuntakäsitys.

Kirkoksi kutsutaan myös kirkkorakennusta, jonka piispa on vihkinyt ja pyhittänyt julkisesti Herran huoneeksi. Hallinnollisena käsitteenä kirkko on rakennus, jonka rakentamisesta on päätetty kirkkolain määräämässä järjestyksessä. Kirkon vihkimisen muistopäivä oli aikoinaan suuri tapahtuma seurakunnassa. Nykyisinkin seurakunnassa voidaan viettää kirkon vihkimisen muistopäivää.

Kirkko-sanalla tarkoitetaan myös rajatulla alueella toimivaa kristillistä yhteisöä, jonka toiminta on tietyin säännöksiin määritelty (esimerkiksi Suomen evankelis-luterilainen kirkko). Kirkoksi voidaan kutsua myös tunnustuksellista ryhmittymää eli kirkkokuntaa, kuten luterilainen kirkko tai anglikaaninen kirkko.

Kansankirkolliseen ajatteluun kuuluvat kirkon kristityn ja samalla kirkon jäsenyyden riman pitäminen alhaalla, kasteen ja muiden kirkollisten toimituksien merkityksen korostaminen kirkkoa rakentavina tekijöinä sekä kirkon yhteiskunnallisen vastuun ja sosiaalieettisen mielenkiinnon alleviivaaminen.

Kansankirkko-näkemyistä on kritisoitu esimerkiksi henkilökohtaisen uskon merkityksen väheksymisestä, opillisen linjan laveudesta ja maallisen yhteiskunnan ehtoihin mukautumisesta.

Suomalaisen kansankirkko-ajattelun kaltainen kirkollinen näky vallitsee myös muissa Pohjoismaissa.

rukoileminen ym. Jumala tekee ihmeitä tänäänkin, korostaa karismaattisuus. Toisen puolesta rukoilemisessa voidaan käyttää apuna öljyllä voiteltua ja rukousliinoja.

Näkyvimpiä karismaattisia hahmoja Suomen ev.lut. kirkossa ovat olleet erityisesti 1980- ja 1990-luvuilla julkisuudessa olleet "kaatajapastori" Seppo Juntunen ja hänen työtoverinsa ekonomi Pirkko Jalovaara. 2000-luvun alussa on julkisuudessa erityisesti ollut *Nokian karismaattinen herätys* ja sen johtohahmot Nokian entinen kirkkoherra *Markku Koivisto* ja koulutyöntekijä *Riku Rinne*.

Matkani suntion ammattitutkintoon

Valmistumispuhe 13.4.2007 Järvenpään Seurakuntaopisto.

Arvoisat opettajat, opiskelijat sekä paikalla olevat juhlavieraat

Opiskelupaikan haun ja tämän valmistuspäivän väliseen aikaan on matkunut monenlaista:

Nykypäivän opiskelijan taival on monimuotoinen ja vaiherikas. Kaiken ponnistelun jälkeen meissä kaikissa on varmaankin tapahtunut niin ulkoista näkyvää, kuin sisäistä henkistä kehitystä.

Jo opiskelupaikan hakuprosessin alusta jokaisella on ollut oma motiivinsa opintojen suhteen. Henkisesti kukin valmistautui kuin matkalle lähtöön.

Matkaseura ja laivaa ohjaava kippari olivat ennalta tuntemattomia. Paperit ja passi olivat kunnossa.

Eipä muuta kuin matkalaukkaa pakkaamaan.

Laukussa oli jo edellisiltä matkoilta kerättyä kokemusta, osaamista sekä ammattitaitoa. Ja matkan aikana laukua oli tarkoitus täyttää uusilla:

- odotuksilla,
- haaveilla,
- toiveilla, sekä
- mielikuvilla

Nyt lopultakin kohdesatamaan pääsyämme jokainen on:

- hankkinut uusia tietoja ja taitoja,
- kokeillut uusia oppeja, ja
- ehkä jopa kyseenalaistanut jotakin aiemmin opittua.

Mutta paljon sellaista, jota ei päällepäin voi nähdä tai konkreettisesti todistaa oppineensa on tapahtunut meissä kaikissa:

- itseluottamuksemme on kasvanut
- kykymme arvioida itseämme työn suorittajana on kehittynyt
- olemme oppineet jakamaan voimavarojamme oikein
- meillä on nyt usko pätevyystämme työhömme

Nämä ovat sellaisia henkisiä voimavaroja, joita me kaikki tarvitsemme jatkossa. Ne kannattelevat meitä eteenpäin kohti uusia työtehtäviä ja haasteita.

Opiskeluajasta on jokainen saanut irti henkilökohtaisesti juuri niin paljon tietoa ja taitoa sekä kokemuksia kuin on itse ollut valmis vastaanottamaan kulloisellakin hetkellä.

Elämäntilanteet ja -vaiheet ovat luonnollisesti tämänkin opiskeluajan aikana vaihdelleet paljon meidän opiskelijoiden keskuudessa.

Kuvitteellisen laivamatkan aikana jokainen on tehnyt niin sanotusti omia päiväretkiä yksin, tutustuen ympäristöön.

Retkelle on otettu pieni päiväreppu, johon on kerätty mukaan myös muille jaettavia kokemuksia ja näkemyksiä.

Kaiken uuden koetun ja omaksumisen myllerryksessä on ollut pakko välillä pysähtyä ja kaivaa päivärepusta evästä.

Mutta joskus on reppu ollut kerta kaikkiaan niin tyhjä, että vaikka kuinka on kaivanut pohjalta saakka, ei käteen ole tarttunut muuta kuin:

- epävarmuutta,
- voimavarojen ehtymistä,
- riittämättömyyden tunnetta, sekä
- itsensä sekä osaamisensa kyseenalaistamista.

Silloin on ollut pakko koettaa koota kaikki pienimmätkin muruset talteen, jotta olisi kertynyt edes se minimaalinen motivaatio, joka saa jatkamaan kaikesta vastoinkäymisestä huolimatta kohti seuraavaa etappia.

Onneksi kompassi on toiminut ja tie on löytynyt takaisin laivalle, missä kapteeni on kerta kerran jälkeen luonut meihin uutta uskoa ja toivoa.

Tänään valmistuspäivänämme, laivan ollessa tiukasti ankkuroituna satamaan, kehotan teitä kaikkia jättämään hyttiin sen päivärepun, johon on pakattu

- HENSUT,
- HOPSIT,
- ILMOITTAUTUMIS- ja
- ARVIOINTIKAAVAKKEET.

Sillä seuraavat matkustajat tulevat tarvitsemaan niitä omalla matkallaan.

Matkalaukkuihimme on kertynyt monenlaisia matkamuistoja. Pakattuihin jokaiselta löytyy varmaankin myös tämän hetken tuntemuksiamme ja saavutuksiamme:

- iloa ja toivoa
- riemullista onnistumisen tunnetta
- uusia tietoja ja taitoja
- uutta pontta tehtäviin ja jaksamiseen
- tieto, että on suoriutunut opiskelusaan loppuun asti
- sekä uusia arvokkaita ihmiskontakteja

Toivottavasti paperit ja passit ovat vielä kunnossa että voimme turvallisesti nousta maihin, sillä yhteinen laivamatkamme alkaa olla lopuillaan.

- Henkilökohtaisesti tahdon kiittää
- matkaseuraani, SUNTIO-05:ia,
- kapteenin virkaa hoitanutta lehtori Irja Ylä-Outista, sekä
- laivana toiminutta Seurakuntaopistoa.

Emme kuitenkaan ole olleet täysin yksin täyttämässä matkalaukkuumme.

Tahdonkin kiittää kaikkien vastavalmistuneiden puolesta erityisesti vastuuopettajia sekä Seurakuntaopiston muuta henkilökuntaa.

- Lämmin kiitos kaikille niille lukemattomille henkilöille jotka ovat toimineet:
- työnantajan edustajina,
- työpaikkakouluttajina, ja
- näyttöjen vastaanottajina

Unohtamatta perheiden sekä läheisten tukea ja kannustusta.

Toivotan kaikille vastavalmistuneille onnea ja Taivaan Isän siunausta uusiin haasteisiin.

KIITOS !

Suntio Carla Ihatsu

KIRKONPALVELIJAT ry:n OPINTO- JA KOULUTUSPÄIVÄT Savonlinnassa 26.–27.6.2007

Savonlinna - Säämingin seurakuntakeskus, Kirkkokatu 17

TIISTAI 26.6.2007

8.00 Ilmoittautuminen ja tulokahvit

- * Savonlinna - Säämingin seurakuntakeskus
Kirkkokatu 17

9.30 Kesäpäivien avaus

- * Seurakuntakeskus, juhlasali
- * Puheenjohtaja Seppo Pyykkönen
- * Seurakuntamestari Arvo Katajamäki
- * Vt. kirkkoherra Erkki Kosonen
- * Tuomiorovasti Simo S. Salo

10.30 Muuttuva kirkon palkkaus ja tämän hetkinen tilanne

- * Ritva Rasila, toiminnanjohtaja
- * Risto Voipio, kirkkoneuvos

12.00 Lounas

- * Seurakuntakeskus

13.00 Kirkkopedagogiikan tienviitat

- * Tiina Kangasmaa, kouluttaja
Seurakuntien Lapsityön Keskus

14.30 Kahvit

- * Seurakuntakeskus

15.00 Kirkonpalvelijan spiritualiteetti Miten jaksan kaiken muutoksen ja vaatimusten keskellä?

- * Keijo Toivanen, sielunhoidon
ja työhöjauksen opettaja
- * Keskustelua aiheesta

17.00 Päivällinen

- * Seurakuntakeskus

18.30 Vuosikokous

- * Savonlinna - Säämingin seurakuntakeskus
Kirkkokatu 17
Juhlasali

Mahdollisuus käyttää
Kylpylän palveluja

KESKIVIIKKO 27.6.2007

8.30 Messu

- * Savonlinnan tuomiokirkko
Pappilankatu 8
- * Saarnaa tuomiorovasti Simo S. Salo

Savonlinnan tuomiokirkon esittely

- * Suntio Jari Malinen

10.00 Valokuvaus

- * Kirkon sisällä
- * Seppele Sankarihautausmaalle

Kirkkokahvit

- * Seurakuntakeskus
Kirkkokatu 17

11.00 Suomen kirkkojen kellot

- * Seurakuntakeskus, juhlasali
- * Antti Ania, urakoitsija
"kellomestari"

12.30 Lounas

- * Seurakuntakeskus
Kirkkokatu 17

13.30 Luento

Suomen keskiaikaisten kivikirkkojen tulipaloja

- * Fil.tri, dos. Markus Hiekkänen
- * Kommenttipuheenvuoro
Etelä-Savon pelastuslaitos
päivystävä palomestari

15.00 Kesäpäivien päätös

- * Seurakuntakeskus
- * Seuraavat opinto- ja koulutuspäivät
Levillä 24.–25.6.2008,
Hotelli Levitunturi
- * Mirja Kaaretkoski,
Lapin alaosaston puheenjohtaja
- * Puheenjohtaja Seppo Pyykkönen

Lähtökahvit

- * Seurakuntakeskus

Majoitus: Kylpylä Hotelli Casino, Kasinosaari, Kylpylälaitoksentie, Savonlinna

Jumalan huoneen vartijana

Eino Sormusen alkusanat kirjasta "Jumalan huoneen vartijana: Kirkonpalvelijan käsikirja", vuodelta 1955.

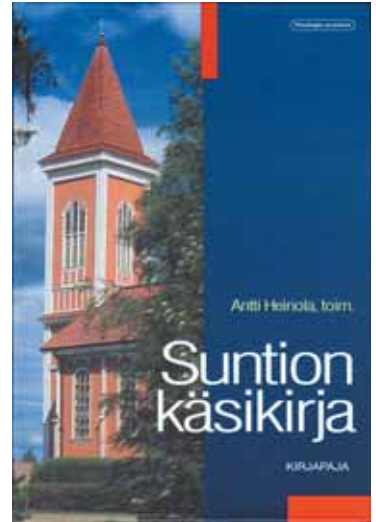
Yksi päivä sinun esikartanoissasi on parempi kuin tuhat muualla; mieluummin niinä olen vartijana Jumalani huoneen kynnyksellä kuin asun jumalattomien majoissa. Ps. 84: 11.

Kirkonpalvelijan, suntion ja kelonsoittajan toimi on ikimuistoisista ajoista ollut kunnioitettu luottamus-tehtävä.

Suntio ja kirkonisäntä ovat vastanneet varsinkin laupeudentoimeen saatujen varojen hoidosta. Kun virka on kulkenut perintönä isältä pojalle, siihen on liittynyt arvokkaita talonpoikaisia tapoja ja käsityksiä. Vaativattomana, hiljaisena ja hartaana liikkuva suntio on luonut kirkkoon ja sakaristoon pyhän kunnioitusta ja Jumalan läsnäolon tuntoa. Pohjoisissa naapurimaissamme suntio yhä edel-

leen osallistuu jumalanpalveluksen suorittamiseenkin. Kirkonkelloista on sanottu, että niiden kumahtelu yli seudun muuttaa luonnonmaiseman kulttuurimaisemaksi.

Nykykaikaisen seurakuntatyön tarpeet vaativat seurakuntia rakentamaan seurakuntataloja tai yhdistettyjä kirkko- ja seurakuntatalorakennuksia. Kirkonpalvelijain tehtävät lisääntyvät ja monipuolistuvat. Mutta samalla näyttää vanha harras kirkonpalvelijatyyppeä olevan katoamassa. Kiinnittääkseen kirkonpalvelijain huomiota heidän vanhaan ja arvokkaaseen tehtäväänsä pidettiin Kuopion hiippakuntakodissa syksyllä 1954 kirkonpalvelijain kurssit ja silloin päätettiin, että niillä pidettyjen luentojen pohjalta julkaistaan kirkonpalvelijan käsikirja. Siihen on kuitenkin tarkoituksenmukaista ottaa vain lyhyesti kirkkotarhaa ja hautausmaata koskevat asiat, jotka esitetään yksityiskohtaisesti Hautausmaan käsikirjassa »Jumalan puistot kauniiksi».

Suntiot ansaitsevat oppikirjansa

Suntioiden koulutus tuli uuteen vaiheeseen 1.3. 2000, josta alkaen suntion ammattitutkinnolla on ollut opetushallituksen hyväksymät perusteet. Ammattitutkinnon perusteiden pohjalta työntekijöille ja opiskelijoille on tullut mahdolliseksi esittää tietonsa ja taitonsa näyttötutkinnossa. Samalla perusteet merkitsevät opetussuunnitelmien laatimista suntiokoulutukselle. Ammattitutkinnon perusteiden laatiminen on suntion ammattityölle tärkeä viesti. Tehtävä on vaativa ja arvostettu.

Kirjan sisällön suunnitteluun vaikuttivat ratkaisevasti ja kannustavasti työryhmä, johon kuuluivat suntioita kouluttavien kansanopistojen edustajat, Riitta Komu, Ilkka Mattila ja Keijo Toivanen sekä Kirkonpalvelijat ry:n puheenjohtaja Seppo Pyykkönen.

Heille kiitos hankkeen alulle saattamisesta.

Kirja on tehty ammattitaidon perusteiden tärkeimpien osien mukaisesti.

Kirkonpalvelijoille opaskirja

Kirkonpalvelijain oma yhdistys (Kirkonpalvelijat ry) ryhtyi huolehtimaan jäsenistönsä säännöllisestä koulutamisesta lähinnä järjestämällään opinto- ja virkistyspäivillä. Vuonna 1975 koulutuksessa siirryttiin uuteen vaiheeseen, kun Suomen Kirkon Seurakuntatoiminnan Keskusliitto (SKSK) alkoi yhdessä Kirkonpalvelijat ry:n kanssa ja sen aloitteesta suunnitella ja järjestää kiinteistöissä toimivien kirkonpalvelijoiden kursseja. Niitä on pidetty hiippakunnittain ja vuosittain. Jyväskylän kristillinen opisto alkoi niinkään järjestää kirkonpalvelijoiden kursseja.

Siunattu suntion ammattikoulutus

Todistus kädessä ja työhönsiunaamisen sanojen voima sydämessä olemme valmiita kirkkomme palvelukseen. Tunnelmat ovat yhtäaikaa sekä surulliset että iloiset. Suru on jättää "lajitoverit", mutta ilo on askeleissa tulevaan.

Ylitse kaikkien rajojen, riemu ja kiitos on yhteinen.

Olemme tehneet matkaa yhdessä lähes kaksi vuotta. Olemme oppineet toisiltamme. Olemme saaneet neuvoja ja tietoja, mitä emme olisi muualta löytäneet.

Työhönoppimis seurakunnissa meille on annettu opastus, jonka kanssa olemme löytäneet työmme palaset kohdalleen. Työlle on tullut raamit, merkitys ja sen sisältö on avartunut.

Oppilaitoksessa meille on avattu ovi, jonka kautta kulkiessamme olemme saavuttaneet ennen niin kaukaisen ja vieraalta tuntuneen tiedon. Lisäksi meille on kerrottu suuresta rakkaudesta, jossa jokaisella meistä on tehtävämme.

Ehkä näiden tietojen, taitojen ja tunteiden löytämisen tarve oli syy koulutukseen hakeutumiseen.

Ihmisen ainoa lohdutus on kaikki voittava rakkaus.

Me valmistuneet olemme etuoi-keutetussa asemassa, koska me tiedämme mitä suntuokoulutus on. Paitsi, että se on ammattiin valmentava, se on myös koko kirkon sisäisen kokonaisuuden tutkimusmatka. Laajuudessaan se kattaa kirkonpalvelijan työhön liittyvän käytännöntyön alueen kirkon hallinnon kautta ihmisen

jaksamiseen ja sielunhoitoon saakka. Siten tähän kokonaisuuteen mahtuu kirkko, seurakunta ja seurakuntalaiset ja sitä kautta koko yhteiskunta eli koko elämän kirjo. Tällä matkalla on ollut hyvä olla. Niinpä meidän velvollisuutemme on kertoa koulutuksen tärkeydestä myös meidän ammattikunnassamme sekä työtovereillemme että seurakuntien päättäjille.

Joka päivä eteemme avautuvat uudet mahdollisuudet ja tiet.

Eripuolilta Suomea kerääntyneistä erilaisista ihmisistä yhteenhitautunut joukko hajoaa itse kunkin astuessa omalle tielleen ja omien mahdollisuuksiensa ääreen. Yhteydentunne tulee kuitenkin kantamaan vielä pitkään meistä jokaista omilla työsarjoillamme ja elämässämme.

Sinä johdatat meitä maailmaan ja voimaa suot yhä uudestaan

Tämän tien me kuljimme saamamme voiman avulla. Teimme havaintoja kirkollisesta kristillisyydestä ja koimme kasvamisen. Kasvaminen on ollut jokaiselle laajuudessaan omakohtainen kokemus, mutta aina siinä on ollut elämän toivo ja perusta. Koska meillä ei ole varmaa tietoa tulevasta, meidän on hyvä ymmärtää, että tiedon tuoma valta on myös opas nöyryyteen. Koulutuksen lopullinen tarkoitus on olla ponnahduslauta tälle tielle mihin olemme astumassa. Sillä koska tietomme on vajavaista ja vaikka pyrimme sitä täydentämään, se ei koskaan tule täydelliseksi. Mutta juuri tietomme vajavaisuudessa ja omassa keskeneräisyydessämme onkin meidän armomme.

Maija Inkinen
Suntio

Piispaa tarkastamassa

Kun neljä sapattivuotta oli taas kulunut, oli piispantarkastuksen vuoro. Seurakunta oli laittautunut asianmukaiseen kuntoon. Asessorit olivat jo viikon tutkineet kirjoja ja kansioita, joista kanslisti, neiti Kymäläinen oli huolellisesti pyyhkinyt pölyt ja kansista sormenjäljet.

Suntio Mäkäläinen oli lakaissut talvella kertyneen kenkäjarruhiekkan kirkon portailta viimeistä murua myöten ja vetänyt lipun tankoon. Pappilan salossa hulmahteli upo-uusi seurakunnan viiri. Kuoro oli parvella viimeistelemässä piispan saarnan päätökseksi laulettavaa hymniä: Oi Herra suur! Väkeä oli paikalla huomattavasti tavallista enemmän, sekä uteliaisuudesta, että käskystä ja maanitteluista motivoituneita. Kun sääkin oli vanhatestamentillisen kuulias, ei juhlan tuntua häirinnyt mikään arkinen paatos.

Kun uudet messusävelmät ja välihuudahdukksi ohva; vieläkin hakuksessa, niitä oli opeteltu useammassa harjoituksessa ympäri laajaa seurakuntaa Torkkolan vanhaisäntä Jussi oli ahkerimpia kirkkovieraita ja hänen

kädessään oli kulunut pari virsikirjaa sekä jo hiirenkorville kallistellut uusin messuopasvihkonen. Erityisen innostunut hän oli huudahduksista, joita tekstien jälkeen oli tullut käyttöön. Saattoipa hän joskus kesken saarnankin torkusta havahtuessaan nousta ja kajauttaa: Totisesti tämä on Herran sana. Individualistina hän katsoi aina oikeudekseen hieman poiketa agendasta. Mäkäläinen oli henkisesti valmistautunut Torkkolafsen sooloihin ja kävi penkissä kohteliaasti sanomassa Jussille, että nyt olisi parempi pysyä yleisessä kaavassa kun on piispakin ja kaikki. Siihen Jussi spontaanisti totesi, että se on suntion sana !

Niinpä alkoi palvelus Ja piispan kulkue lääninrovasteineen, asessorineen, notaareineen ja paikallisine satraappeineen vaelsi halki temppelein. Paimensauva täydensi juhllista vaikutelmaa lukkari Vottosen soittaessa Klemetin G-duuripreudia, joka oli toinen hänen käyttämistään loppusoihtoista, tällä kelaa alkuun sijoitettuna. Sen toisen, Pikku-Bachin C-duurin hän säästi palveluksen päätteeksi.

Herra Piispa saarnasi väkevästi ja Huotarın mummo kyynelehti tansa mukaan, eikä liikutus ollut kaukana monilta muiltakaan, Torkkolan Jussilta se välillä pääsi kadoksiin kevyen kirkkohoroksen myötä. Kuorsauksen eliminoi Mäkäläisen varotoimeen virittämä hautuu Kylläinen, joka oli sijoitettu istumaan Jussin viereen. Niinpä Herra Piispa päätti saarnansa ja finaalin lopuksi korotti vielä terssin verran äänensä korkeutta ja voimaakin mezzofortesta forteen. Siihen heräsi Torkkolan Jussi ja kajautti täydellä fortissimolla: Totisesti tämä on Herra Piispan sana !! Akiamaatiota korosti Jussin ärrävika, lisäksi sanoman tehoa Siitäpä olikin kuoron helppo jatkaa juhluvalla hymnillä, tempossa Maestoso ma non troppo !

Snap

Avoin keskustelu tuntuu suomalaisessa evankelis-luterilaisessa kirkossa olevan hankalaa. Ihan vaan vihjeeksi voisi neuvoa, että nyt kannattaisi kirkossa käydä avoin keskustelu siitä, saako kirkossa käydä avointa keskustelua.

Tai kun tietää, miten hitaasti kirkko muuttuu ajan mukana, niin ehkä ensin pitäisi käydä avoin keskustelu siitä, pitäisikö käydä avoin keskustelu siitä, saako kirkossa käydä avointa keskustelua.

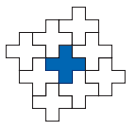
Syvennä osaamistasi - päivitä ammattitaitoasi

Suntion ammattitutkinto

Myös oppisopimuskoulutuksena

Teologinen linja

Polkuja kirkon työhön ja tehtäviin

JYVÄSKYLÄN
KRISTILLINEN OPISTO

Syksyn lyhytkursseja

- 24.-26.9. Paikat siistiksi ja kukat kukoistamaan
- 8.-10.10. Kirkkotekstiilien ja esineiden hoito
- 14.-16.11. Tarmoa työhön

> www.jko.fi

P. (014) 3348 000

**Tervetuloa opinto- ja koulutuspäivillemme Savonlinnaan !
Vielä ehdit ilmoittautua vuotuisen kesätapahtumaamme.**

Kirkonpalvelija

N:o 2/2007 – 54. vuosikerta

Julkaisija/Tilaukset:

Kirkonpalvelijat r.y. - Kyrkotjänare r.f.
Puh./Fax: (017) 281 1697
GSM 050 520 7003
E-mail: kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
<http://www.kirkonpalvelijat.fi>

Lehden toimitus:

PL 421, 70101 KUOPIO
Toimitussihteeri Kari Hartikainen

Toimituskunta:

Yhdistyksen hallitus

Ilmoitushinnat:

Kokosivu	200 €
1/2 sivua	110 €
1/3 sivua	70 €

Pankit:

Nordea 202718-136346
Sampo Pankki 800015-252706
OP 560005-293207

Paino:

Suomen Graafiset Palvelut Oy
aineisto@graafisetpalvelut.com

Seuraava lehti ilmestyy
syyskuussa 2007.

ISSN 0 355-8258